

Üç Maske, Bir Soru

“Işıık!” diye düşündü Akat. “Nasıl da kuşatıcı.”

Haziran gneşı okulun geniş bahçesine serilmişti. Ulu çam ağaçları gölge yapıyor, iğne yaprakların arasından ışıklar yere küçük benekler gibi düşüyordu. Çimlerin üstünde rüzgâr geziniyor, çamların kokusu havaya karışıyordu. Uzakta bir bayrak direği parlıyordu. Kuşlar, sanki ders ziliyle yarışır gibi ötüyordu.

“Ya gölgeler?” diye devam etti düşünmeye. “Gölge, ışığın yokluğu mudur? Işığın hemen yanı başında, ancak ışıktan mahrum. Mecburiyet midir, tercih midir gölge?”

Yüz yılı çoktan devirmiş, oldukça köklü bir vakıf okuluydu burası. Yüksek duvarları bahçeyi kuşatıyordu. Giriş çıkışlar güvenlik görevlilerinin kontrolü altındaydı, Bazı pencerelerinde küçük vitraylar vardı. Koridorlarında her yaştan çocuk koştururdu, anaokuldan liseye kadar. Bazı đrencilerin anneleri, babaları; bazılarınınmsa dedeleri, nineleri bu okulda okumuşlardı.

Ders zili çalınca sınıf bir anda hareketlendi. Öğretmen defterleri kapatmalarını söyledi. “đle arası!” dedi. “Ama bir şey unutmayın: Bugün konuştğumuz soru önemli. Kafanızda taşıyın. Hatta arkadaşlarınızla tartışın.”

Akat defterini kapattı, kalemını çantasına attı. Melike sıradan kalktı, sandalyeyi sessizce itti. Özge gülümseyerek “Yemek zamanı!” dedi. Üçü de yedinci sınıftaydı. Hepsi aynı sınıftaydı. Hepsi farklı karakterdi. Ama merakları ortaktı.

Sınıf kapısından çıkınca koridor doldu. Ayak sesleri, konuşmalar, kahkahalar... Pencereden içeri güneş vuruyor, yerde uzun çizgiler yapıyordu. Duvarlarda eski mezunların siyah beyaz fotoğrafları vardı. Bazı fotoğraflarda çocuklar ceketliydi, bazılarında ise önlüklüydü. Bir fotoğrafta kocaman bıyıklı bir müdür, yanında ciddi bir sınıf duruyordu.

Koridorun sonunda eski kütüphane vardı. Kapısı her zaman yarı açıktı. İçeriden kitap kokusu gelirdi. Bir gün önce Özge orada eski bir masal kitabı bulmuştu. Melike de tarih köşesinde sararmış dergiler görmüştü. Akat ise rafların arasında dolaşmayı severdi. Çünkü orada herkes sessiz olurdu.

Akat fotoğraflara bakıp “Bu okul çok şey görmüş,” dedi. “Biz de iki hafta sonra tatile çıkıyoruz.”

Özge “Evet,” dedi. “İki hafta sonra okul kapanacak. Yaz tatili başlayacak. Ben şimdiden denizi düşünüyorum.”

Melike “Ben de bahçeyi özleyeceğim,” dedi. “Çamları, gülleri...”

Akat yürürken çantasının askısını düzeltti. “Ben bugün derste sorulan soruyu düşünüyorum.” dedi.

Özge hemen atladı. “Maske sorusu!” dedi. “Öğretmen ‘Sosyal ilişkilerde kendimiz mi oluruz, yoksa maskeler mi takarız?’ demişti.”

Melike başını salladı. “Evet,” dedi. “Bu soru basit gibi görünüyor ama derin bir soru aslında. Aslında bunu her gün yaşıyoruz.”

Merdivenlere geldiler. Aşağı inerken kalabalık daha da arttı. Bir yerde alt sınıflardan bir grup gülüşüyordu. Bir yerde iki öğretmen konuşuyordu. Okulun temizlik görevlisi yerleri siliyordu. Herkesin bir işi, bir hali vardı. Akat bir an durdu ve düşündü: “Acaba herkes şimdi aynı kişi mi? Yoksa herkes başka bir yüzünü mü gösteriyor?”

Akat “Ben bazen maskeli yaşıyorum,” dedi. “Mesela öğretmenin yanında daha ciddi oluyorum. Arkadaşlarla daha şakacı. Evde annemle konuşurken daha sakin. Babamla konuşurken daha kısa. Bir de anneannemin yanında çok nazik oluyorum. O bana ‘evladım’ deyince içim yumuşuyor.”

Özge “Bu kötü mü?” diye sordu.

Akat omuz silkti. “Bilmiyorum. Bazen sanki ben ben değilim gibi. Sanki içimde bir ‘ben’ var, dışımda başka.”

Melike “Belki de her ortamın bir dili vardır,” dedi. “Sınıfta bağırıyorsun. Yemekhanede sıraya giriyorsun. Bunlar düzen. Ama düzen ile rol yapmak aynı şey değil.”

Özge “Bence rol yapmak, kendini saklamak gibi,” dedi. “Mesela çok korktuğunu kimse bilmesin diye sürekli şaka yapmak. Ya da üzgünken ‘iyiyim’ demek.”

Akat “Ben bazen ‘iyiyim’ diyorum,” dedi. “Aslında iyi değilim. Ama biri sorunca ‘iyiyim’ demek kolay.”

Melike “Bazen kibar olmak için ‘iyiyim’ denir,” dedi. “Ama bazen de sırf konuşma uzamasın diye.”

Özge “Ben konuşma uzasa da sorarım,” dedi. “Çünkü bazen soru, maskeyi hafifçe kaldırır. Tıpkı pencereden içeri giren ışık gibi.”

Bahçeye çıktılar. Büyük kapıdan geçince sesler azaldı. Hava daha açık geldi. Güneş sıcaktı ama çamların gölgesi serindi. Okulun geniş bahçesi bir küçük orman gibiydi. Çamlar çok büyüktü. Gövdeleri kalındı. Bazılarının altında banklar vardı. Bir köşede spor sahası, bir köşede küçük bir havuz, bir köşede de güllerin olduğu bir yol...

Yemekhaneye giden yol çamların arasından geçiyordu. Akat yürürken “Ben bazen sosyal medyada da maske takıyorum,” dedi. “Fotoğraf koyarken ‘cool’ görünmeye çalışıyorum.”

Özge “Ben de,” dedi. “Bir şey yazacağım ama sonra siliyorum. ‘Yanlış anlarlar mı?’ diye düşünüyorum. ‘Gülerler mi?’ diye düşünüyorum.”

Melike “Sosyal medyada görünmez kurallar var,” dedi. “Kim neyi beğenmiş, kim kimi takip etmiş... İnsan fark etmeden buna göre davranıyor. Sanki bir yarış gibi.”

Akat “Sanki herkes bir sahnede,” dedi. “Herkes izleniyor.”

Özge “Öğretmen geçen hafta ‘hayat bazen tiyatro gibidir’ demişti,” dedi.
“Herkes rol oynar.”

Akat gülerek “Ben başrol müyüm, figüran mıyım?” dedi. Üçü de güldü. Sonra Akat ciddileşti. “Şaka bir yana, rol oynayınca sahte mi oluruz?”

Melike “Her rol sahte değil,” dedi. “Mesela formayı giymek bir rol değil, okul kuralı. Ama sırf başkası istiyor diye sevmediğin bir şeyi yapmak... Bu insanı yorabilir.”

Özge “Bir de bazı roller iyi olabilir,” dedi. “Mesela yeni gelen bir öğrenciye hoş geldin demek. Bu bir maske değil, iyi bir davranış.”

Yemekhane binasına geldiler. Kapıda bir görevli gülümsedi. İçeriden tabak sesleri geliyordu. Sıraya girdiler. Bugün çorba, pilav, köfte ve salata vardı. Akat tepsisini aldı. Melike ekmeğini aldı. Özge su şişesini aldı. Masaların üstü temizdi. Pencereler büyüktü. Pencerelerden bahçe görünüyordu.

Bir masaya oturdular. Camdan bahçe görünüyordu. Çamların gölgesi sallanıyordu. Masada bir an sadece çatal bıçak sesleri oldu. Sonra Özge “Ben konuşmayı oyun gibi seviyorum,” dedi. “Ama oyunda kural olur ya... Bu konuşmanın da kuralı olsun. Herkes sırayla konuşsun, herkes ‘neden’ini söylesin. Bir de kimse kimseye ‘saçma’ demesin.”

Akat “Tamam,” dedi. “Başla.”

Özge “Ben başlıyorum,” dedi. “Bence maske bazen gerekli. Mesela sinirliyken bağırılmamak için maske takarsın. Birine kötü söz söylememek için kendini

tutarsın. Bu iyi. Ama bazen maske gereksiz. Mesela sevdiğin şeyi saklamak. Sırf ‘ayıp’ derler diye...”

Melike “Şimdi ben konuşayım,” dedi. “Ben bunu üç kutu gibi düşünüyorum.”

Akat “Hangi kutu?” dedi.

Melike parmaklarıyla saydı. “Bir: Ahlak. İki: Kural. Üç: Kişisel.”

Özge “Örnek ver,” dedi.

Melike “Tamam,” dedi. “Ahlak: Birine vurmamak olmaz. Çünkü can acıtır. Başkasının eşyasını izinsiz almak olmaz. Çünkü haksızlık. Yalan söylemek de çoğu zaman kötüdür. Çünkü güveni kırar. Kural: Yemekhanede sıraya girmek. Sınıfta söz almadan konuşmamak. Kütüphanede sessiz olmak. Bunlar düzen için. Kişisel: Hangi müziği sevdiğin. Hangi rengi sevdiğin. Hangi sporu seçtiğin. Hangi kitabı okumak istediğin.”

Akat “Bu ayırım maskeyle nasıl ilgili?” diye sordu.

Melike “Şöyle,” dedi. “Bazı maskeler ahlak içindir. Mesela birini kırmamak için sözünü yumuşatırsın. Bu iyi. Bazı maskeler kural içindir. Mesela törenlerde daha ciddi olursun. Bu düzen. Ama bazı maskeler kişisel alanı boğar. Mesela sırf beğenilsin diye sevmediğin bir şeyi yaparsın. Ya da sevdiğin bir şeyi saklarsın. Bu insana ağır gelir.”

Özge “Güzel,” dedi. “Yani her maske aynı değil.”

Akat “Ben de konuşayım,” dedi. “Bence maske bazen koruma. Mesela yeni bir ortama girince hemen her şeyi anlatmazsın. Önce bakarsın. Bu kötü değil.”

Özge “Mantıklı,” dedi. “Ama kendini hiç açmazsan da yalnız kalırsın.”

Akat “Evet,” dedi. “Denge lazım.”

O sırada yan masadan bir çocuk geldi. “Akat, matematik ödevini bana atar mısın?” dedi. “Ben yapamadım.”

Akat dondu. Bir an “İyi çocuk” maskesi takmak istedi. “Tabii” demek kolaydı. Ama içinden bir ses “Bu doğru mu?” dedi. Öğretmen kopya istemezdi. Kural vardı. Bir de adalet vardı.

Melike fısıldadı: “Bu ahlak mı, kural mı?”

Özge “İkisi de,” dedi. “Kopya adil değil. Hem de kurala aykırı.”

Akat çocuğun yüzüne bakıp “Sana çözümü anlatabilirim,” dedi. “Ama aynısını göndermem.”

Çocuk biraz bozuldu ama sonra “Tamam,” dedi. “Anlat o zaman.”

Çocuk gidince Akat derin bir nefes aldı. “İşte maske,” dedi. “Herkes beni ‘çok iyi’ sansın diye kopya vermek... Bu da maske olurmuş. İyi görünmek için kötü bir şey yapmak tuhaf.”

Melike “Bazen ‘iyi görünmek’ başka, ‘iyi olmak’ başka,” dedi. “İyi olmak daha zor.”

Özge “İyi olmak da soru ister,” dedi. “ ‘Bu adil mi?’ ‘Bu doğru mu?’ diye sormak.”

Akat “Platon’un mağara hikâyesi var ya,” dedi. “Bence bu konuyla çok ilgili.”

Özge “Nasıl?” dedi.

Akat gözlerini kısarak, sanki gerçekten bir mağarayı görüyormuş gibi konuştu. “Düşün,” dedi. “Bir mağaranın içindesin. Duvarlar soğuk. Hava nemli. Ayaklarının altı taş. Boynunda bir zincir var. Başını çeviremiyorsun. Hep duvara bakıyorsun.”

Özge “Korkunç,” dedi.

Akat “Arkanda bir ateş yanıyor,” diye devam etti. “Ateş çıtır çıtır. Birileri ateşin önünden bir şeyler taşıyor. Bir sopa, bir sepet, bir kukla... O şeylerin gölgesi duvara düşüyor. Sen de gölgeyi izliyorsun. ‘Bu gerçek’ diyorsun. ‘Dünya bu’ diyorsun.”

Melike “Çünkü başka bir şey görmedin,” dedi.

Akat “Bir gün zincir gevşiyor,” dedi. “Belki biri yardım ediyor. Sen kalkıyorsun. İlk adımın bile garip. Sonra arkanı dönüyorsun. Ateşi görüyorsun. Gölgenin nasıl oluştuğunu fark ediyorsun. ‘Demek ki ben hep gölgeye bakmışım’ diyorsun.”

Özge “Ve dışarı çıkıyorsun,” dedi.

Akat “Evet,” dedi. “Mağaranın girişine yürüyorsun. Dışarıdan ışık geliyor. Gözlerin yanar. ‘Bu ışık gerçek olamaz’ dersin. ‘Gölge daha rahattı’ dersin. Ama bir adım daha atarsın. Sonra bir adım daha. Ve dışarı çıkarsın. Güneş var. Ağaç var. Renk var. Kuş var. Ve anlarsın ki, gerçek dünya gölgelerden daha büyük.”

Akat anlatırken bir an gerçekten o mağarada olduğunu hayal etti. Taş duvarlara eli değdi sanki. Parmakları üşüdü. Uzakta ateşin sıcaklığı vardı ama yüzüne ulaşmıyordu. Gölge duvarda oynuyor, sanki canlı gibi kıpırdıyordu. Akat düşündü: “Eğer ben sadece gölgeyi görsem, ben de gölgeyi gerçek sanardım.” Sonra mağaranın ağzında bir çizgi ışık gördü. İnce bir çizgi. Ama o çizgi bile umut gibiydi. Işığa doğru yürüdü. İlk başta gözleri acıdı. “Geri dön!” diyen bir ses vardı. “Orası daha güvenli.” Ama bir başka ses, daha sakin, “Devam et,” dedi. “Gerçek burada.” Akat bu hayalden çıkınca, masadaki bardakta kendi yüzünü gördü. Camda küçük bir yansıma. “Acaba ben de bazen gölgeye mi bakıyorum?” diye düşündü.

Masada kısa bir sessizlik oldu. Üçü de bahçeye baktı, çamların gölgesini gördüler, mağarayı düşündüler.

Özge yavaşça “Maskeler gölge gibi olabilir,” dedi. “Birini sadece gülümserken görürsün, ama içini görmezsin.”

Melike “Bazen yüz, gerçek benliğin sadece gölgesi,” dedi. “Tam değil.”

Akat “Ama bazen gölge de ipucu,” dedi. “Tam gerçeği göstermez ama bir şey söyler.”

Özge “Bu yüzden soru sormak lazım,” dedi. “Birini anlamadığımda ‘Nasılsın?’ diye sorarım. ‘Gerçekten iyi misin?’ diye sorarım.”

Melike “Bu da bir çeşit ışık,” dedi. “Mağaradan çıkmak gibi.”

Akat “Nietzsche bu konuda sert konuşuyor,” dedi. “Bir sözü var: ‘Every deep spirit needs a mask.’”

Özge “Bir de ‘Everything that is deep loves the mask’,” dedi.

Melike “Ben bunu şöyle anlıyorum,” dedi. “Bazen insanın içi çok karışık olur. Herkese her şeyi anlatamaz. Bazı şeyleri saklar. Bu maske olur. Ama bu kötü değil. Hatta bazen iyidir. Çünkü herkes her şeyi kaldırmayabilir.”

Akat “Nietzsche’nin bir sözü daha var,” dedi. “ ‘We have art in order not to die of the truth.’”

Özge “Yani gerçeğin ağırlığı,” dedi, “bazen insanı ezer. O yüzden insan bazen kelimeleri seçer, bazen susar, bazen şaka yapar. Belki de bu, küçük bir maske olur.”

Tam o sırada, duvarda asılı bir tiyatro afişine gözleri takıldı. Okulun drama kulübünün ilanıydı. Üstünde kocaman iki maske resmi vardı: Biri gülen, biri ağlayan. Akat “Bak,” dedi. “Gerçekten maske var!”

Özge “Tiyatroda maske normal,” dedi. “Çünkü maske bir karakteri gösterir. Ama bazen maskeyle daha doğru konuşursun. Çünkü rolün arkasında utanmadan söz söylersin.”

Melike “Bu da ilginç,” dedi. “Yani maske bazen yalan değil, bazen ifade.”

Akat “Ben futbol oynarken kendim gibi oluyorum,” dedi. “Sahada kimseye ‘cool’ görünmeye çalışmıyorum. Koşuyorum, terliyorum, bağıriyorum. O an ben benim.”

Özge “Ben de soru sorarken kendim gibiyim,” dedi. “Soru sorunca içim açılıyor. Sanki içimde bir pencere açılıyor.”

Melike “Ben resim yaparken kendim gibiyim,” dedi. “Renk seçerken kimse bana karışmıyor. O benim kişisel alanım.”

Özge “Demek ki ‘gerçek benlik’ bazen bir an,” dedi. “Bazen bir yerde. Bazen bir işte ortaya çıkıyor.”

Akat “O zaman,” dedi, “maskeler tamamen kötü değil. Ama gerçek benliği hiç göstermemek kötü.”

Melike “Ama maske çok olursa da boğar,” dedi. “Kierkegaard’ın sözünü hatırlayın: ‘En büyük tehlike insanın kendisini kaybetmesidir.’”

Akat “Kendini kaybetmek,” dedi, “kendi sesini duyamamak.”

Özge “Evet,” dedi. “Sartre da ‘İnsan özgürlüğe mahkûmdur’ diyor. Yani seçim yapmak zorundasın. Maske takmak da bir seçim. Maske çıkarmak da.”

Melike “İşte o yüzden,” dedi, “bilinçli olmak önemli. Ne yaptığını bilmek. Yoksa insan otomatiğe bağlar.”

Yemek bitti. Tepsileri kaldırdılar. Yemekhaneden çıkınca güneş yüzlerine vurdu. Bahçenin ortasında hafif bir rüzgâr vardı. Çamlar hışırdıyordu. Uzakta bir görevli çimleri suluyordu. Birkaç öğrenci gölgede oturup meyve yiyordu. Bir grup da top oynuyordu. Onların kahkahası çamların arasından yankılanıyordu. Özge “Güllerin yanından yürüyelim mi?” dedi.

Melike “Olur,” dedi. “Gül kokusu iyi gelir.”

Akat “Arı varsa kaçırım,” dedi, gülerek. “Artık maskem yok: Arılardan korkuyorum!”

Özge güldü. “Bak işte,” dedi. “Kendin gibi oldun.”

Gül yoluna girdiler. Yolun iki yanında gül çalılıarı vardı. Kırmızı güller parlıyordu. Pembe güller sanki daha yumuşak görünüyordu. Beyaz güller güneşte ışıldıyordu. Bazı güllerin üstünde su damlaları vardı. Arılar gerçekten de vardı ama sakindi. Çiçeklere konup uçuyorlardı. Gül kokusu, sıcak havada daha belirgin geliyordu.

Özge bir gülün yanında durdu. “Bak,” dedi. “Gülün de bir ‘maskesi’ var gibi. Dışı güzel. Ama dikenini var. Kendini koruyor.”

Akat “Güzel benzetme,” dedi. “Maske bazen korunmak.”

Melike “Ama gülün kokusu gerçek,” dedi. “Maskenin altında bir şey var. Diken olmasa da kokusu olurdu.”

Özge “Bizde de öyle,” dedi. “Bazen dışımız sert görünür, ama içimiz yumuşak olabilir.”

Akat “Ben bazen sert görünmeye çalışıyorum,” dedi. “Çünkü üzölmek istemiyorum.”

Melike “Bu kişisel alana girer,” dedi. “Herkes duygusunu farklı gösterir.”

Özge “Ama birine zarar vermemek ahlaki alan,” dedi. “Sırf ‘sert’ görünmek için birine kötü söz söylemek olmaz.”

Akat “Doğru,” dedi. “Sert görünmek başka, kırmak başka.”

Göl yolunun sonunda küçük bir taş bank vardı. Bankın yanında eski bir çeşme vardı. Çeşmeden ince bir su akıyordu. Su güneşte parlıyor, küçük sesler çıkarıyordu. Okulun eski binası arkalarında kaldı. Önlerinde çamlar ve güller vardı. Sanki zaman yavaşladı.

Özge “Ben bir şey fark ettim,” dedi. “Maskeler var, evet. Ama biz onları bazen bilerek takıyoruz. Bazen de fark etmeden.”

Melike “Bence en önemlisi şu,” dedi. “Hangi durum ahlaki, hangi durum kural, hangi durum kişisel... Bunu ayırınca kafamız karışmıyor.”

Akat “Ben de şunu anladım,” dedi. “Bir maske takıyorsam, kendime ‘neden’ diye sormalıyım. Korkudan mı? Saygıdan mı? Kendimi korumaktan mı?”

Özge “İşte bu,” dedi. “Soru sormak.”

Melike “Platon’un mağarasındaki kişi gibi,” dedi. “Işığa çıkmak. Gölgeleri sorgulamak.”

Akat “Ama ışık da göz yakar,” dedi. “Gerçeği görmek bazen zor.”

Özge “Yine de değer,” dedi. “Çünkü kendi sesini duyarsın.”

Melike “Ve kendini kaybetmezsin,” dedi. “Kierkegaard’ın dedięi gibi, en büyük tehlike o.”

Bir süre daha yürüdüler. Çamların altından geçtiler. Bir köşede, okulun kuruluşunu anlatan eski bir taş levha vardı. Üstünde yıpranmış yazılar ve bir tarih vardı. Melike parmağıyla yazıyı takip etti. “Buradan kimler geçti kim bilir,” dedi. “Bizden önce de öğrenciler vardı. Onlar da belki kendi maskelerini takıyordu.”

Özge “Belki de,” dedi. “Sadece kıyafetleri farklıydı. Ama ‘beğenilme’ duygusu aynıydı.”

Akat “Ben bazen ‘sert çocuk’ gibi görünmek istiyorum,” dedi. “Ama aslında bazen korkuyorum. Yaz tatilinde bir kere olsun bunu saklamamayı deneyeceğim.”

Melike “Ben de,” dedi. “Kural için kural değil, gerçekten gerekli olanı ayırmaya çalışacağım. Bazen ‘hayır’ demek de kişisel alanı korur.”

Özge “Ben de daha iyi dinleyeceğim,” dedi. “Soru soracağım, ama karşımdakini de dinleyeceğim. Çünkü bazen birinin gerçeği, kendi cümlesinde saklıdır.”

Akat gülerek “Sartre’ın bir sözü vardı,” dedi. “Öğretmen söylemişti: ‘İnsan kendisinden başka bir şey değildir.’ Yani insan, yaptığı seçimlerle olur.”

Melike “O zaman,” dedi, “biz de seçim yapacağız. Hangi maskeyi takacağımıza, hangisini çıkaracağımıza karar vereceğiz.”

Özge çamların gölgesine baktı. “Belki de en iyi maske,” dedi, “kibarlık. Ama en güzel yüz, dürüstlük.”

Zil sesi uzaktan geldi. Öğle arası bitiyordu. Üçü aynı anda ayağa kalktı. Çantalarını omuzlarına aldılar. Gül yolundan geri yürüdüler. Çamların gölgesi hâlâ serindi.

Sınıflara dönmeden önce, drama kulübünün odasının önünden geçtiler. Kapı aralıktı. İçeriden bir çocuk sesi geldi: “Şimdi gül! Şimdi ağla!” Duvara asılı gerçek maskeler vardı. Biri gülüyordu, biri ağlıyordu. Akat maskelere bakınca Nietzsche’nin sözünü hatırladı: “Her derin ruh bir maskeye ihtiyaç duyar.”

Özge fısıldadı: “Bak, burada maske saklamak için değil. Burada maske anlatmak için.”

Melike “Evet,” dedi. “Bazen insan kendi duygusunu doğrudan söyleyemez. Ama bir hikâye anlatır. Bir resim yapar. Bir rol oynar. O zaman içindeki gerçeği dışarı çıkarır.”

Akat “Yani maske bazen bir kapı,” dedi. “İçeriye açılan bir kapı.”

Özge “Ama kapıyı tamamen kapatma,” dedi. “Yoksa içeride yalnız kalırsın.”

Koridora girince sesler yine arttı. Tam o sırada koridorun başında öğretmenlerini gördüler. Öğretmen elinde birkaç kitapla yürüyordu. Üçünü görünce gülümsedi. “Nasıldı yemek?” diye sordu.

Akat “Güzeldi,” dedi. Sonra bir an durdu. Maskesiz konuşmak istedi. “Bir de... Biz soruyu konuştuk,” dedi.

Öğretmen gözlerini parlattı. “Hangi soruyu?” dedi.

Özge “Maskeler sorusunu,” dedi. “Kendimiz mi oluruz, yoksa maske mi takarız?”

Melike “Üç alan gibi düşündük,” dedi. “Ahlak, kural ve kişisel.”

Öğretmen başını salladı. “Harika,” dedi. “Kendi düşüncenizi kurmanız önemli. Ama unutmayın: Birbirinizi dinlemek de önemli.”

Özge “Dinlemek de maske değil,” dedi. “Dinlemek gerçek.”

Öğretmen güldü. “Güzel,” dedi. “Hadi, derse geç kalmayın.”

Üçü de “Tamam öğretmenim” dedi. Yürürken ayak sesleri koridorda yankılandı. Pencereden bahçe görünüyordu. Güneş hâlâ parlaktı. Akat, Melike ve Özge, biraz önce konuştuklarını düşünerek gülümsedi. Yaz tatilinde de bu sorunun akıllarında kalacağını hissettiler. Belki denizde, belki yolda, belki de akşam yatağa yatınca... Maske sorusu, onların peşinden sessizce gelecekti.

Üçü sınıflara doğru koşmadan ama hızlı adımlarla yürüdü. Çünkü yaz gelmişti, içleri kıpır kıpırdı. Tatil yakındı. Ama sanki bu soru, valizlerine gizlice girmek istiyordu.

Sınıf kapısına geldiler. İçeride tebeşir kokusu vardı. Tahtada yarım kalmış bir problem duruyordu. Akat yerine oturmadan önce bir an durdu. Pencereden bahçeye baktı. Çamlar, güller, güneş... Hepsi oradaydı. Okul iki hafta sonra kapanacaktı. Ama bu soru sanki daha uzun süre onların peşinden gelecekti.

Ve Akat içinden, sessizce, son bir soru sordu:

Eğer maskelerimizi her gün seçiyorsak, “gerçek yüzümüz” hangisi?

(2.782 sözcük)